

варинъ и като сочеше къмъ императора съ копието си, бързо се спусна по пѣтя.

Исакъ и страторътъ Адрианъ погледнаха нагоре и лицето имъ се изкриви отъ злоба.

Това бѣше Иваница. Умразното момче. Адрианъ дигна лѣжа си и една стрела избрѣмча до ухото на княза.

Иваница позна стратора и се изсмѣ. — И ти ще ми паднешъ въ рѣцетѣ!

Останалитѣ живи военачалници се струпаха около василевса, закриха го съ щитовѣтъ си, и като се защищаваха съ мечове и алебарди почнаха да се отдрѣпватъ полека назадъ, като тѣпчаха и убиваха собственитѣ си хора. Иваница дръзко ги преследваше, като размахваше на лѣво и на дѣсно огромна сабя. Но куповѣтъ отъ мъртви, ранени и паднали бѣгачи ромеи все по-вече и по-вече препрѣчваха пѣтя му. Ядосанъ отъ това, че василевсътъ ще се изплъзне отъ рѣцетѣ му, Иваница се забрави, и като безуменъ се спусна следъ него. Стрелцитѣ му съ мѣжа успѣваха да го догонватъ. Тогава страторъ Адрианъ се върна внезапно назадъ и съ свѣткавично движение опѣна лѣжа си. Докато българитѣ успѣятъ да закриятъ съ щитове тѣлото на княза, стрелата се заби въ гърдитѣ му. Иваница се помѣчи да я изтрѣгне, но тя се счупи и върхътъ ѝ остана вътре. Съ грозенъ викъ, той скочи като диво животно, настигна стратора и го прободѣ съ меча си.

Следъ това се изправи, залюлъ се малко и рухна върху труповѣтъ на ромеитѣ. Стрелцитѣ забравиха да гонятъ василевса и се струпаха надъ ранения князь. Презъ това време царътъ и войводитѣ му, съ многобройнитѣ си войскари избиваха останалитѣ ромеи въ клисурата.

Въ този паметенъ день на месецъ юний 1190 лѣто, българитѣ унищожиха цѣлата императорска войска въ клисуритѣ при Верея.

Следъ това се разнесе страшна вѣстъ, че князь Иваница е убитъ. За мигъ сякашъ цѣлата радостъ щѣше да изблѣдне предъ жестоката загуба. Но когато Асѣнь прегърна неподвижното тѣло на брата си и, подпомогнатъ отъ Петъръ, Иванко и Белота, го пренесе въ пленената император-